

Verzen (onder ps. Una ex Vocibus)

Jacqueline van der Waals

bron

Jacqueline van der Waals, *Verzen (onder ps. Una ex Vocibus)*. De erven F. Bohn, Haarlem 1900

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/waal007verz01_01/colofon.php

© 2018 dbnl

Voorbericht.

Ik vrees, dat ik even onvoorzichtig ben als de dwaze dwerg in het kindersprookje, die zijn naam verborgen willende houden, in de eenzaamheid van het bosch stond te dansen en juichende zong:

‘Welk een geluk, dat niemand weet,
Dat ik Repelsteeltje heet.’

En een man, die hem bespiedde, hoorde zijn lied en verstond de woorden, en Repelsteeltje's naam werd bekend.

Doe ik wellicht hetzelfde? En heb ik onwetend, voor enkelen verstaanbaar, mijn naam uitgesproken in deze verzen? Dan vraag ik allen, die mijn geheim weten of te weten mochten komen, dat verborgen te houden; en, hiër in ongelijk aan Repelsteeltje, mag ik dit verlangen, want het weten van mijn naam zou niemand voordeel doen, slechts mijn vreugde bederven.

Want ik wil niets zijn dan een stem, één van

IV

die vele stemmen, die luid of stil uit menschenharten omhoog klinken.

Moge mijn geluid dan liefelijk zijn en, zij het ook slechts aan enkelen, vreugde geven.

UNA EX VOCIBUS.

I.**'t Was buiten stoffig, warm en druk.**

't Was buiten stoffig, warm en druk
Door 't heete zonneshijnen,
Maar ik zat neer in stil geluk
Achter de dichte gordijnen,
In 't rustige, gedempte licht
Dacht ik alleen aan mijn doel en mijn plicht.

Maar toen zij de kamer binnentrad,
Waar ik stil te werken zat,
Over mijn boeken gebogen,
Toen viel een straal van het zonnelicht,
Over mijn werk en mijn aangezicht
En schitterde in mijn oogen.

Ik zag haar in het zonlicht staan,
Ik keek haar stil verwijtend aan
En smeekte: 'Laat mij met vrede,
Ik kan, ik mag niet met u gaan'.
Toen sprak ze zacht: 'Kom mede'.
Zij wenkte mij met streng gebaar,
Toen stond ik op en volgde haar,
Maar slechts met loome schreden.
En door het groote oude bosch,
Dat blonk in gouden najaarsdos,
Liepen we samen te dwalen,
Zij liet mijn gevangen hand niet los,
Maar troonde mij mee met verhalen.

Maar toen ik mijn kamer weder betrad,
Toen haatte ik haar die ik lief had gehad,
Ik zette mij neer bij het open gordijn
En ik wist maar één ding: dat ik vrij wilde zijn.

Ik vreesde, dat ze vóór den nacht,
Nog eens zou wederkomen,
Om in de stille avondpracht
Met mij te loopen droomen,
En op verdediging bedacht,
Heb ik een wapen genomen,
Het wapen der zwakheid tegen kracht,
Der onmacht tegen overmacht,

Met een steen en een slinger heb ik gewacht,
Of ze ook zou wederkomen.

En toen het avond geworden was,
Toen zag ik van ver op het donkere gras,
Een lichte gedaante die nadertrad
En die ik zoo lief, o! zoo lief! had gehad,
Zij scheen mij reiner en schooner dan ooit,
Het lichtblonde haar was met bloemen getooid
En schitterend wit was haar slepend gewaad,
En donker haar oogen en blank haar gelaat,
Haar oogen waren zóó diep, zóó zacht
Als een heldere, warme najaarsnacht.

Ik zond haar van verre mijn welkomstgroet,
Ik liep haar langzaam tegemoet,
Toen greep ik een steen en ik mikte goed
En van haar voorhoofd druppelde bloed.....
Zij viel in de struiken, dood en zwaar,
De takken sloten zich boven haar.

En ik ben stil naar binnen gegaan
En sloot de gordijnen weder,
Ik stak mijn kleine studeerlamp aan
En zette mij rustig neder,
Ik werkte voortaan ongestoord
Aan 't werk, dat ik mijn plicht dacht, voort.

En eindelijk, op een winternacht.
Had ik mijn zware taak volbracht,
Toen heb ik weer aan haar gedacht
Met nameloos groot verlangen,
hen groote angst voor de eenzaamheid
En voor den langen, leegen tijd
Heeft toen mijn hart bevangen,
En in mijn droefheid, bang en groot,
Riep ik tot haar, maar zij was dood!
'Vergeef mij, ik dwaalde, ik weet het nu,
Ik kan niet leven zonder U,
Het eenige, dat ik niet geven mocht,
Dat heb ik weggegeven,
Het doel, dat ik met mijn arbeid zocht,
Ik heb het veel te duur gekocht,
Ik kan niet zonder U leven!'

Toen keek ik op en zag haar staan,
Haar donkere oogen zagen mij aan,
Met innig medelijden,
Ze trok mijn hoofdje aan haar borst,
Vanwaar 'k niet tot haar opzien dorst,
Maar stil mijn vonnis beidde.....
'Kan ik die droeve oogen zien,
Die arme, moede oogen,
Kan ik die bleeke wangen zien
Zonder mededoogen?

Die zilveren draden door 't lokkenblond,
Die rimpels, die sporen van lijden?'
Ze drukte mij zachtkens een kus op den mond,
Ik boog het hoofd en schreide.

II.**Nu is ze wedergekomen.**

Nu is zij wedergekomen,
Zooals zij vroeger placht,
Met haar donkere oogen vol droomen,
En met haar zonnigen lach.

Met dat ongenaakbaar hooge,
Dat over haar wezen ligt,
Met dien reinen gloed in haar oogen,
En dat dwepende aangezicht,

Met dien krans van lichte lokken,
Om het edele, bleeke gelaat,
Met den lichtend gouden gordel,
Om het smetteloos witte gewaad.

Haar blijdschap is vervoering,
En groote, stille verlangst,

Haar droefheid een zachte ontroering,
En onbestemde angst.

Wat is er toch in haar stemme,
Dat mij ontroeren doet?
Wat tooverklank in haar woorden,
Dat ik haar volgen moet?

Wat is er toch in haar zwijgen,
Dat mijn ziel haar gedachten ontving,
Zoodra zij mijn hand had genomen
En aan mijn zijde ging?

In heerlijk vertrouwelijk zwijgen,
Liepen we naast elkaar,
De vogels vergaten hun eigen
Gezangen en hoorden naar haar.

Een leeuwrik, die luisteren wilde,
Daalde van boven neer,
Geen halm, geen blaadje trilde,
Geen windje bewoog zich meer.

De vliegen en kevers en bijen,
Ze staakten allemaal
Hun gonzen, en hoorden in stilte
Naar haar zwijgend verhaal.

En vraagt ge mij, wát ze vertelde?
Wij spraken te zamen van
De dingen, die men niet uiten,
Maar slechts verzwijgen kan.

III.**Komende schepen.**

Ik zit aan de zee in den donkeren nacht.
Met oogen als vuurtorenlichten
Tuur ik naar verre kusten en wacht,
Op overzeesche berichten.

Ik zit in het donker, ik wacht, ik staar
Naar schepen die langzaam komen,
Met lichtende blikken zoek ik naar
Het schip uit het land mijner droomen.

IV.**Berkenboschje.**

Ik liep door het helder verlichte bosch,
De berkeblaadjes hingen los
 Naar beneden aan slingrende takjes,
De beukjes staken hun takken rechthout,
En over het hooge varenkruid
 Viel zonlicht in helgele vlakjes.

Ik liep met blij tevreden zin,
Mijn voeten verdwenen beneden in
 Een dwergenbosch van varen,
Hoogstammige varens en boschbes en mos,
Mijn voeten liepen door dat bosch,
 Of 't reuzenvoeten waren.

En iedere kleine berkestam,
Steeg als een reine witte vlam,
 Door 't fijne groen naar boven.
Geen feeënbosch is half zoo blij,
Een trotsche vreugd vervulde mij,
 Die tijd noch leed kan doven.

V. Liedje.

Ik heb bij een korenveld gestaan.
 Ik heb de handen uitgestrekt
 Naar het goud van het golvende graan
 O! dat ik die vreugde grijpen kon
 Van het golvende graan in de gouden zon!
 Ik heb de handen uitgestrekt
 Naar de vreugd van het gouden graan.

Ik heb in het blanke maanlicht gestaan.
 Ik hief de verlangende blikken omhoog
 Naar den glans van de zilveren maan.
 Ik hief het smeekende aangezicht
 Naar de stille rust van het manelicht.
 O! dat ik den vrede grijpen kon
 Van die rustig stralende maan.

Ik hoorde des avonds den nachtegaal slaan.
 Ik strekte de dorstige lippen uit
 Naar de klanken, die stervend vergaan,
 Naar de golvende stroomen van jublenden klank,
 Naar den zoeten weemoedigen liefdezing.
 O! dat ik de weelde drinken kon
 Der klanken, die stervend vergaan!

VI. Vóór den regen.

Ik zat in 't hooge gras;
Het was een warme zomerdag,
En uit de donkre schaduw zag
Ik naar den lichten plas.

En onbeschut voor 't zonnevuur
Lag 't slaperige land
Te domlen in het middaguur,
Door moeheid overmand.

Het was zóó stil, zóó stil....
De vogels droomden op hun tak,
Het windje sliep op 't watervlak,
En rustte koel en stil.

Een korte, blijde rimpeling
Sprak van de zaligheid,
Waarmee het meer het koeltje omving,
Stil aan zijn borst gevlijd.

De bloempjes knikten loom
En slaperig elkander toe,

De blaadjes hingen slap en moe
Te dutten aan den boom.

Ik zat te wachten en het was
Me als wist ik, wat er kwam.
Alsof ik, luistrend, in het gras
Een stillen tred vernam.

Een ruischen, vreemd en zacht,
Heeft mijn onrustig hart vervuld
Met bang, verlangend ongeduld,
Naar 't geen de stilte bracht.

VII.**De weg der Zeven Heuvels.**

Over de vroolijke heuvels
 Loop ik alleen, alleen!
De zon van louter blijdschap
 Danst over de graanvelden heen.
De lucht, zij trilt van vreugde
 Waar zij de aarde ontmoet,
Iedere klaproos verheugt zich
 In haar eigen gloed!

Nu loop ik snel naar beneden,
 Dan langzaam verlangend omhoog.
De zonnestralen dansen
 En kussen de dauwdroppen droog.
Ze spelen als kleine kinders
 Verstoppertje in het groen,
En roepen de jonge vlinders,
 Toch met hen mede te doen!

En hoog aan den blauwen hemel
Weerklinkt zulk een jublende klank,
Alsof de volheid der vreugde
Zich uiten moest in gezang.
Als was de Geest der blijheid,
Zwart stipje aan stralende lucht,
Jubelend in zijn vrijheid
Der menschen aarde ontvlucht.

Hoog in het heldere licht, waar
Het juichende stipje verdwijnt,
Als een ster onzichtbaar
Daar het zonlicht schijnt,
Zweeft het lichter en lichter
Verder van onze aard,
Waar het zingende dichter
En dichter ten hemel vaart.

Daar ontving hel één vonkje
Van die zaligheid,
Waarin zich de sombere aarde
Zoo zalig, zoo juichend verblijdt;
Daar leerde het het blijde,
't Oneindig blijde lied,
Waardoor de aarde zoo zonnig,
Het zonlicht zoo helder ziet.

Nu rijzen en dalen de heemlen
En de aarde met jubelgeschal,
Maar 't kleine zwarte stipje
Verdween in 't oneindig heelal!
Opgelost en verloren
In 't heerlijke blauw en wit!
Waarom zijn wij niet geboren
Voor zulk een vreugde als dit!

VIII.**Avond.****(Volgens Egyptische natuurbeschouwing.)**

Des avonds op een heuveltop,
Peinsde ik stil en staarde
Naar Sibou, de altijd verlangende,
De altijd treurende aarde.

Hij sliep aan den voet des heuvels en zoet
Lachte hij in zijn droomen;
Hij lachte, als zou Nouit zijn vrouw,
De donkere Nouit komen....

Slank verhief zich de statige stam,
Waartegen ik droomend leunde,
Zoodat hij een der pijlers scheen,
Waarop de hemel steunde.

De hemel was een donker dak,
Bedeckt met zwarte wade;
Lichtende lampen hingen daar
Aan haast onzichtbare draden.

De wolken stonden van verre, stil,
Alsof het bergen waren,
En langs hun zoom, als op zilveren stroom,
Zag ik een bootje varen.

Het manescheepje, geheel alleen,
Scheen zonder begeleider,
En zonder zeil, op den Hemelschen Nijl
Tevreden voort te glijden.

O! ware ik Thot, de manegod,
Ik zou in mijn scheepje blijven;
Het schijnt mij zoo goed, op dien glanzenden vloed
Door de donkere wolken te drijven!

IX.**De aarde.**

Vol afschuw kijk ik naar den grond,
Die vochtig is en vuil.
Daar kruipen de lange wormen rond,
De lange, weeke wormen rond.
En houden de maden zich schuil;
En alles wat onder den grond wordt bewaard,
Beschimmelt en verrot.
Een duffe kelderlucht, o, mijn God!
Vervult de geheele aard.

Ook bergen de menschen in haar schoot,
O gruwel en ergernis!
Het menschenlichaam na den dood,
Het menschenlichaam, wanneer het dood
En vuil en afzichtelijk is;
En alles, wat onder den grond wordt bewaard,
Ontbindt zich en verrot.
Een vunze kerkhoflucht, o, mijn God!
Vervult de geheele aard.

X.**Boven de aarde.**

Ik zit op een eenzamen bergtop
Stil en rustig alleen;
Er drijven witte wolkjes
Gestadig langs mij heen;
Hoog in de rondte verheffen
De hoogere bergen hun top,
Daar liggen de groote wolken
Rustig boven op.

Eens ben ik - voor uren? of dagen? -
Alleen naar boven gegaan,
Het hart met aardsche droefheid
En menschenleed belaan;
En zwoegende kroop ik naar boven,
Een arm, klein menschenkind;
Mijn hart was zwaar en angstig,
Mijn oogen door tranen verblind.

Maar dát was in vroeger tijden;
Nu zit ik hier o! zoo stil,

Zoo ver van die vroegere wereld,
 Waaraan ik niet denken wil;
Nu voel ik mij kalm en tevreden,
 Terwijl ik bewegingloos zit,
En staar naar de grijze rotsen,
 Van boven verblindend wit.

Naar rotsen en gletschers en wolken
 In vreemde verwarring dooreen:
De rotsen - verdichte nevels,
 De wolken - verdampde steen,
De gletscher - een weg in de wolken,
 Die nevel met nevel verbindt,
Geen grens waar de steenrots eindigt
 En de oneindige ruimte begint.

Nu sla ik mijn oog naar de diepte.
 Daar, waar ik het dal eens zag,
De klokjes hoorde klinken,
 Waar vroeger de aarde lag,
Daar drijven nu grijze wolken,
 Waaruit mijn bergtop steekt,
Een stukje tastbare nevel,
 Die door de ontastbare breekt.

Eens ging ik, - nu lang reeds geleden, -
 Met droefheid en lasten bezwaard.

Ik kwam uit een andere wereld,
Ik kwam van een menschaard.
Nu zit ik hier kalm en tevreden
In heerlijke eenzaamheid,
Alleen in de oneindige ruimte!
Alleen in de eeuwigheid!

XI.**Verborgen smart is halve smart.**

Ik zal niet droevig klagen,
Dat niemand mij troost in mijn leed;
Juist daarom kan ik het dragen,
Omdat geen mensch het weet.

Geen troost, geen mededoogen
Maakt ooit dit hart gezond,
Want zagen nieuwsgierige oogen
De groote, open wond,

En peilden nieuwsgierige handen
Hoe diep die wonden zijn,
Hoe smartelijk zouden ze branden
Met haast onduldbare pijn!

Want iedere blik zou schrijnen,
Wat toch reeds zoo moeilijk geneest.
Alleen door rustig te schijnen
Ben ik ook rustig geweest.

XII.**Avondnevel.**

O, die blinkend witte nevel over de venen! de uitgestrekte,
Groote, stille nevelzee, wier waatren de aarde bedekten!

Wij liepen des avonds tegen
Den tijd, dat de zon onderging,
Samen op stille wegen
Door het moeras en zwegen
Van verwondering.
Slechts hoopjes turf en daken
Van donkere huisjes staken
Zwart uit den nevel omhoog.
Ze was zoo stil, zoo zonderling,
Die zee, waar niets bewoog.

O, die zwarte, grillige heuvelkust,
Die met haar breede lijn,
Scheidde de blinkende nevelrust
Van 't gloeiende karmijn!

Want boven de donkere landen
Stond vuurrood de hemel te branden
Met onheilspellenden schijn.

Ik werd onrustig en ik zocht
Een woord, dat de stilte verbreken mocht.
Ik keek in de zon, in het nevelmeer....
Het zwijgen werd pijnlijk.
De avond, de aarde, mijn leven werd zeer,
Zeer onwaarschijnlijk.

XIII.**Platanthéra bifolia.**

Wit ivoren standelkruid,
Platanthéra bifolia!
Weenende, weenende ben ik uit-
Gegaan in leed en duisternis,
In leed en zwarte duisternis.
Platanthéra bifolia!

Ik heb gedood in den donkeren nacht,
In den zomernacht,
Ik ben gegaan waar de weg mij bracht.
Door een laan van donkere boomen
Ben ik gekomen
Aan een glanzend wit moeras.
Het lichte zilveren nevelkleed
Dekte het donkere poelenleed,
Dat dood en begraven was.
O! dat mijn leed zich begraven liet
Diep beneden - diep beneden -
(Stil mijn ziel! het is lang geleden,
Wek het gestorvene niet!)

Ik heb gedoold in den nacht,

In den zoelen zomernacht,

Mijn oogen schreiden,

De bloemen zeiden:

‘Drink de geuren, die ik verspreid,

Allen, die treuren,

Schenken mijn geuren

Vergetelheid’.

Ik dronk de geuren, mij toegezonden.

Als zoeten wijn,

Zij kusten mijn wonden,

Zij susten mijn pijn,

Zij stilden mijn wilde

Gedachten en brachten

Mij zoete verdooving

En ruste van pijn.

XIV.**Een verjaardag.**

Nooit hebben de rozen zoo schoon gebloeid,
Nooit zag ik den hemel zóó blauw,
Nooit was het gras zóó blij getooid
Met diamanten van dauw.
Ik had een rose kleedje aan,
En stond bij 't struikgewas.
Een vogel zong een lied. Hij dacht.
Dat ik een roosje was!

Nooit heb ik het veld zóó onrustig gezien.
Ik liep door het golvende graan,
Daar heb ik den brievenbesteller ontmoet;
Ik sprak hem even aan.....
Ik had een roode blouse aan,
Met groote, zwarte das.
Er was een kleine bij, die dacht,
Dat ik een klaproos was!

Nooit is mij de eenzaamheid zóó zoet,
Zoo vol vertroosting geweest,

Ik stond alleen in den maneschijn
Na afloop van het feest.
 Ik had een wit japonnetje aan
 En stond in 't hooge gras.
Een vlinder kustte mij goeden nacht
 Alsof ik een lelie was!

XV.**Sympathie.**

Ik klaagde met bleeke wangen,
Ik klaagde met bloedend hart,
In roerend zoete zangen
Den kleinen bloemen mijn smart.

De bloempjes schudden hun kopjes
Weemoedig heen en weer,
Een regen van tranendropjes
Viel uit hun kelkjes neer.

De blauwe violen hieven
Den somberen blik tot mij op,
In 't oog der madelieven
Trilde een flonkrende drop.

De kleine vergeet-mij-nieten
Met àl te week gemoed,
Lieten hun tranen vlieten
Zich badend in dien vloed

En zelfs de lelies, de hooge,
Gewoonlijk zoo trotsch en koel,
Pinkten uit hun oogen
Een traan van medegevoel!

XVI.**Nachtelijke overval.**

Ik had op den bodem mijns harten
Een graf voor mijn liefde gemaakt.
Ik had voor mijn dwaze gedachten
Het graf van mijn doode bewaakt.

O droom, dien ik heden droomde,
Wat hebt gij mij nu gedaan?
Gij liet de gedachten binnen,
Die nooit mochten binnengaan!

Gedachten, o valsche gedachten!
Toen zijt gij verraderlijk zacht
In 't duister naar binnen geslopen,
Gelijk een dief in den nacht!

Ik sliep; en toen ik ontwaakte,
Hoe breng ik mijn hart weer tot rust!
Toen hadden die stoute gedachten
Mijn liefde wakker gekust.

XVII.
Storm.

De wind huilt door de boomen
En door de dorre blaau;
De regen valt bij stroomen -
Ik zie het angstig aan,
Hoe ben ik er toe gekomen,
Nù naar het bosch te gaan?

Mijn ziele was onrustig
Door menig dwaze gril,
In huis was alles rustig,
Het was er onhoudbaar stil -
De regen stroomde lustig
En lokte mij tegen mijn wil.

De statige beuken en linden,
De eiken, oud maar dwaas,
Ze spelen met de winden,
Zoo uitgelaten dwaas!
Zij schijnen het prettig te vinden,
Dat oorverdoovend geraas.

De wolken zien beneden
Het woeste, dolle spel.
Ze speelden wel gaarne mede,
En werpen daarom snel
Een bliksem naar beneden,
Een lichtstraal, kort en schel.

De boomen schrikken even,
Als door het licht verblind,
Ze luisteren, ze beven,
Één oogwenk zwijgt de wind,
Tot weer het dolle leven
Met nieuwe kracht begint.

De winden vliegen en draaien,
En breken wat hen stuit,
De takken zwiepen en zwaaien -
De wolken lachen luid,
Hoog boven het woeste lawaaien,
Hoor ik hun donderen uit!

XVIII.**.....'s liedje.**

Liefelijk ruischt door de toppen der boomen
De voorjaarswind.
Zou die wind van mijn lieveling komen,
Die mij bemint?
Neen, dan zou ik zijn stem verstaan.
Zou die wind naar mijn lieveling gaan?
Zeg hem, o winden, dat ik hem groet,
Zeg dat hij weldra weerkomen moet.

Rusteloos stroomen de ruischende beken
Naar beneê.
Zouden ze mij van mijn lieveling spreken
Over de zee?
Neen, dan zou ik de woorden verstaan
Zouden ze nu naar mijn lieveling gaan?
Zoeken ze hem op den oceaan?
Als ge, o stroomen, mijn liefste ontmoet,
Breng hem mijn groet;
Zeg, dat mijn hart zoo verlangen doet!
Zeg, dat hij wederkomen moet.

Zwijgend drijven de wolken en snellen
Mij voorbij.
Hebben die wolken mij niets te vertellen?
Geen tijding voor mij?
Zoek hem, o wolken en stroomen en wind,
Tot ge hem dood of levend vindt.
Maar... als zijn hart mij niet langer bemint...
Breng hem dan enkel mijn afscheidsgroet,
Zeg hem: het ga u op aarde goed;
Zeg, dat hij nimmer weerkomen moet.

XIX.**In zulk een nacht.****(In such a night as this, Merchant of Venice, Act V Scene I.)**

Stil, stil en teer
Had het windje de boomen gekust,
Over het meer
Lag maanlicht in droomende rust.

In de duisternis blonk
Het water als glanzend metaal,
Door de stilte klonk
De zang van den nachtegaal.

Het luistrende riet
En de bladeren beefden zacht,
Maar ruischten niet. -
Ik sprak: 'In zulk een nacht...'

XX**Bergen.**

Nu zien de groote bergen op mij neder.
Ze zijn verwonderd, dat ik al zoo lang
Alleen geklommen ben, en half nieuwsgierig,
Half spelend volgt hun oog mijn tragen gang.

Nu zien de bergen goedig op mij neder,
Terwijl ik altijd verder, rusteloos
Naar boven klauter naar hun kale toppen.
Niet ongeduldig zijn ze en niet boos

Om mijn vermetelheid; ze kijken rustig
Zooals mijn oog soms spelend nederziet
Op 't trage rupsje kruipend op mijn vinger,
En doelloos zijn bewegingen bespiedt.

De goede bergen zijn nu heel voorzichtig,
Ze houden zich heel stil, opdat vooral
Geen steentje los zou laten waar ik klauter,
Geen steen mij treffen zoude in zijn val.

Ze houden zich heel rustig, maar ten laatste
Wanneer dat stille kijken hen verveelt,

Beginnen zij een spel, dat ik zoo dikwijls,
Het arme rupsje plagend, heb gespeeld.

Dat zag ik verder kruipen, onverdrotten,
En argeloos, terwijl ik keer op keer
De eerste hand achter de tweede plaatste;
En 't plagend spel herhaalde ik telkens weer.

Zoo zie ik nu de bergen met mij spelen,
En na den top, die mij de hoogste scheen,
Zag ik nog steeds een hoogren top verrijzen,
En wat ik eerst een top dacht, was er geen.

Toch klim ik voort en laat ze met mij spelen,
Die groote bergen met hun logge kracht;
Ze meenen 't niet zoo kwaad en vol vertrouwen
Begeef ik mij weer telkens in hun macht.

XXI.**Alpenbloemen.**

Ik klom in d'ochtendschemer langzaam tegen
Het voetpad op, dat mij naar boven leidde,
En dat mij toen, langs onbekende wegen,

Gebracht heeft bij een kleine alpenweide.
Een hoge, steile rotsenmuur omringde
Het frissche plekje, dat mijn oog verblijdde

Met overvloed van bloemen, en ik ving de
Zoet-zoele geuren op, die tot mij kwamen,
Mij welkom heetend, als een vreemdelinge.

En alle bloemen groetten mij, zoodra men
Mij had bespeurd, en bogen op hun stelen,
En sommigen reeds kende ik bij namen

En anderen van aanzien, maar ook velen
Zag ik dien dag voor 't eerst, en zag ik nimmer weder.
Zij vroegen mij, hun vreugd dien dag te deelen,

En zwijgend dankend zette ik mij neder.
Ik koos een steen tot rustplaats, en verheugde
Mij stil op bloemenwijze in het teeder

Mij streelend windje; 'k dronk met lange teugen
Bedwelmend zoete geuren. 't Licht der zonne
Liefkoosde mij en kuste mij vol vreugde.

En toen ik daar zoo rustig zat, begonnen
Mijn oogden om zich heen te zien, daar stonden
De ganzebloemen, die mijn liefde wonnen

Dien lentedag op onze lage gronden,
Toen ik in schitterende, witte scharen
De reine, slanke bloemen heb gevonden.

De lange stelen droegen fier de zware
Bloemhoofdjes, die vol rustige gedachten
En onbewust van eigen schoonheid waren.

Ook gele anemonen, en de zachte
Lichtgele bergpapavers. Zij verheffen
Sierlijk de fijne kopjes, en ze trachten

Nog steeds naar meerder mooi, maar ze beseffen
De reinste vreugde niet. Ook op die weide
Stonden vergeet-mij-nietjes, die hun effen

Klein leventje doorleefden, stil bescheiden,
 Maar zonder iets te zijn of te bereiken,
 En ronde gele trollen, door het blijde

Zonlicht vergeefs gekust; de winden strijken
 Vergeefs langs bleeke, steeds gesloten blaren,
 Maar in 't gevoelig hartje woont een rijke,

Een groote schat van liefde: zij bewaren
 Een droef geheim, beschaamd en trotsch, en vreezen
 Aan wind of zon hun leed te openbaren.

Toen trof een donkre gloed mijn oog, en deze
 Kwam uit een klein rood bloempje¹⁾, en dat geurde
 Zóó sterk en zoet alsof het heet zijn wezen

In geur en kleur uitstroomen liet. Ik beurde
 Het niet omhoog, maar bukde mij ootmoedig
 Voor 't nietig bloempje neder en het kleurde

Nog dieper incarnaat, alsof het bloed zich
 Als geurend liefdeoffer wilde geven,
 Een beeld der liefde Gods, die overvloedig

Zich uitstort over allen: wie zijn leven
 Verliezen wil, die zal het leven vinden. -
 Toen richtte ik mij op, en zie, daar neven

1) Orchis vanillée.

Wit wollen edelweisjes, de verblinden,
 Die al hun blijde bloemenvreugd verkochten
 En menschenlof en menscheneer beminden.

Wee hunner, die naar aardsche glorie zochten,
 Onsterfelijkheid verlangend van de aarde!
 Mijn handen, zwak door medelij, vermochten

Hun wensch hun niet te weigren en vergaarden
 De doode bloempjes, dood reeds voor ze stierven,
 In 't roode reisboek, waar ik hen bewaarde

Als in een graf. En in gedachten zwierven
 Mijn oogen voort langs trotsche, wit gekleede,
 Hoogslanke lelies, die den roep verwierven

Van groote reinheid, en langs blij tevreden
 Hel-gele boterbloempjes en violen -
 Niet zulke, die, verloren in gebeden,

In 't schaduwzwart van vochtig gras verscholen,
 Een zoeten geur van heiligheid uitzenden,
 Maar sterke, rustige, die onverholen

Hun levenslust en levensvreugd erkenden -
 Toen, plotseling met zoete vreugd ontmoetten
 Mijn oogen orchideetjes¹⁾, die ik kende

1) Platanthera.

En liefhad; en met blij herkennen groetten
De blank ivoren bloemen mij, hun zachte
Herinneringsgeur vervulde mij met zoete,

Uit leed geborene weemoedsgedachten:
O! donkre nacht vol zwarte menschenweeën!
O! droefste nacht dier droeve zomernachten!

O! zomernacht vol geur van orchideeën! -
Zoo zat ik lang, verloren in mijn droomen,
En willoos, op de kalme droefheidszeeën

Liet ik mij doelloos drijven, want mijn loome
Gedachten waren zwaar door geur bevangen,
En traag, om tot de bloemen weer te komen.

Ten laatste werd ik wakker, door de bange,
Verlegen stemmetjes der teergebouwde
Silenes, die de kopjes lieten hangen,

Bedeest en sierlijk, en der lieve, blauwe,
Heel jonge gentianen, die met oogen
Vol liefde en vol kinderlijk vertrouwen

Opzagen naar haar zusters, die met hooge.
Roodbruine en gele bloemen pronkten, trotsche
Verwaande bloemen! En daarboven vlogen

De teere, blauwe akeleien, tot ze
Moe van het fladderend genieten, even
Zich rustend nederzetten op de rotsen. -

Ik kan niet alle namen wedergeven
Der bloemen die op deze weide waren.
Stil zat ik op den steen en leefde 't leven

Der alpenbloemen mede, door mijn haren
Ging 't windje, dat van bloem tot bloem zich spoedde,
Mijn oogen dansten met de lichte scharen

Van zonnestralen, tot ze vreugdemoede
Zich langzaam sloten. Toen ik weer ontwaakte
Viel reeds de avond. Droomend zag ik, hoe de

Vermoeide zonnestralen 't spelen staakten
Om langs de rotsen naar omhoog te glijden.
Maar toen de avondwind mij huivrig maakte,

En ieder bloempje goeden avond zeide,
En knikkend met haar kopje mij gegroet had,
Begreep ik, dat het tijd werd om te scheiden.

Ik daalde haastig langs het steile voetpad.

XXII.**Weerzien.**

Waarheen ik mijn blikken wende,
 Begroeten met vriendlijken lach
 Mij dierbare oude bekenden,
 Die ik sinds jaren niet zag,
 Niet sinds dien zomerdag,
 Dien dag boven alle dagen,
 Toen mijn voeten mij
 Naar boven hebben gedragen,
 Naar deze alpenwei.

Met vragende blikken staren
 De bloemenoogjes mij aan:
 ‘Hoe is het u al die jaren,
 O! menschenkind, gegaan?
 Wat hebt gij gedacht en gedaan?’
 ‘Wat ik gedacht heb, mijn bloemen,
 Waar beter niet gedacht,
 Ook durf ik mij niet te beroemen,
 Op 't geen ik heb volbracht.’

XXIII.**Kinderoogen.**

Steeds zien uit een kindergezichtje
Twee droevige oogen mij aan,
Heel stil en geduldig. Ze vragen,
Een vraag, die ik niet kan verstaan.

Waarom, o kinderoogen!
Waarom uit dat bleeke gezicht,
Dat bleek en onschuldig gezichtje,
Dien blik op mij gericht?

Ik kan u geen antwoord geven.
Ach zie mij zoo vragend niet aan!
Gij wekt in mijn harte een onrust,
Een smart, die ik niet kan verstaan.

XXIV.**Wanklank.**

Dagelijks meer eerzuchtig
En minder in staat tot iets groots,
Telkens wanhopender roepend
Om kracht of de kalmte des doods,
Dagelijks vuriger wenshend
Naar schoonheid, gezondheid en vreugd,
Dagelijks ouder en bleeker,
En verder van blijdschap en jeugd -
Ik zit in de bloeiende velden,
Die schitteren van zonneschijn,
En alles is jeugdig en vroolijk -
Ik schaam mij hier buiten te zijn!

XXV.**Windgeruisch.**

Ruisch, ruisch, windeken ruisch
Door de donkere dennenkruinen,
Door het hooge helm der duinen,
Waar ik neerlig en geniet.

Zing, windeken, zing mij een lied,
Zing van de zee, waar de scheepjes varen,
Of het drijvende meeuwen waren,
Rustend na hun snelle vlucht.

Zing van de lucht, de blauwe lucht,
Waar de witte wolken drijven....
O, dat ik immer, immer kon blijven
Droomen bij zee- en windgesuis!
Ruisch, ruisch, windeken ruisch!

XXVI.**Meiliedje.**

O, die juichende, bloeiende Mei,
Heerlijk in stralende jeugd!
Al wat mooi is, is voor mij
Een blijvende vreugd.

Maar het mooi van de lente verblijdt
Met pijnlijk groot verblijden,
Zoodat ik soms die heerlijkheid
Zocht te mijden.

Jeugd en schoonheid doen pijn,
Pijn zich uitend in zangen,
Die jubelen wilden, maar smartelijk zijn
Van verlangen.

XXVII.**Rust.**

Mijn open ooren hooren
Woorden, half verloren,
Als werden ze ver hier vandaan
Fluisterend uitgesproken,
Mijn oogen gesloten, gebroken,
Zien schimmen, die komen en gaan;
Als stille schimmen in droomen,
Schuiven ze voort en komen
Voor mijn leger staan.
Daar lig ik slapend neer
Met stil gevouwen handen;
Een groote kalmte daalde neer,
Die alle onrust bande.
Het is of dezen nacht
Een hand mij aangeraakt heeft,
Een slaap beving mij, diep en zacht,
Die eindelijk mij de kalmte bracht,
Waarnaar mijn ziel gehaakt heeft.
Ze raakte mijn brandend voorhoofd aan,
Toen werd het koel en frisch,

Ze raakte mijn kloppend harte aan,
Dat stil geworden is. -
Een geur van tuberozen,
Violen en witte rozen
Drijft door de kamer heen,
En door de loome lucht,
Klinkt een bang gezucht
En onderdrukt geweest.
Zijn dat de schimmen, die schreien
Van smart en medelijën?
Hoe zouden ze zich verblijden,
Wisten ze, wat ik gevoel!
Hoe zouden ze mij benijden,
Dien slaap, zoo verkwikkend en koel!
Die kalmte, die ik eindelijk vond
Na jaren bange droomen!
Ik wist niet, dat een rust bestond
Zóó heerlijk, zóó volkomen!

XXVIII.
Heimwee.

Ik voel mij als een kindje,
Dat 's zomers buiten logeert,
En alles heeft, wat haar hartje,
Haar kinderhart begeert.

De lieve, rijke gastvrouw
Geeft uit haar overvloed,
Het kindje daaglijks bloemen
En vruchten, rijp en zoet.

Ze geeft haar kostbaar speelgoed,
Daar speelt het kindje mee,
Vertelt haar mooie sprookjes
Van reus en tooverfee.

Zoo weet mijn gastvrouw, het Leven,
Die rijke, milde vrouw,
Steeds nieuwe vreugd te bedenken,
Opdat ik genieten zou.

Maar ondanks al die liefde
Verheugt zich 't kindje niet,
Men hoort haar 's avonds snikken
Met bitter, bang verdriet.

Vergeef haar, vriendlijk Leven,
Dat ze u niet beter dankt,
Maar hoe kan een kind genieten.
Wanneer het naar huis verlangt?

XXIX.**Marie.**

Zij slaapt, die steeds vol leven was
En levenslust.
Nu ligt ze bleek, verstijfd en koud,
In doodsche rust.

Weent niet om haar, weent heden niet,
Nu ze onbewust
Van pijn en ziekte sluimert, ziet,
Ze slaapt, ze rust

En nu voor 't laatst, op aarde haar
Vaarwel gekust,
Voor ons de strijd des levens, maar
Voor haar de rust.

XXX.

'k Vraag niet, of mij de eindelooze vreugde wacht
Van een volmaakten dag,
Maar, of ik eenmaal in den stillen nacht
Voor eeuwig slapen mag.
Mijn lusteloosheid
Schijnt bewusteloosheid,
Genoeg genot;
En eeuwig leven schijnt mij eeuw'ge rusteloosheid....
Leer Gij 't mij beter, God!

XXXI.**Verdwaald**

Ik liep op een eenzamen, langen,
Eentonigen weg door 't moeras,
Mijn hart was onrustig en bange,
Ofschoon er geen reden voor was;
Want een gids, mij bekend en gemeenzaam,
Ging mij rustig stilzwijgend ter zij,
Maar ik voelde mij angstig en eenzaam
Op de stille, moerassige hei.

Zij kwam, die mij huiverig maakte,
De stille, de naadrende nacht,
Maar ik wist het niet, dat ze genaakte,
Ze kwam zoo onhoorbaar en zacht,
Ze kwam zoo verraderlijk zacht!
Ik wist het niet, dat ze genaakte,
De stille, gevaarvolle nacht,
En ik dacht, dat een gids mij bewaakte,
En dat hij mij huiswaarts bracht.

Naargeestige, spichtige boomen,
In een langzaam verdwijnende rei,
Verstoorden voortdurend mijn droomen
En fluisterden zacht over mij.
Ze spraken zoo vreemd over mij!
En één voor één zag ik ze komen,
En ging ze dan luistrend voorbij....
Wat zeggen die sombere boomen,
Wat wenken, wat fluisteren zij?

De hemel werd dreigend en duister,
De vochtige heide werd grauw,
De zon met haar dofrooden luister
Verlichtte de boomstammen flauw,
Er klonk in de blaadjes gefluister,
Alsof men mij waarschuwen wou,
En bang, onheilspellende ruischte er
Met ritselfend, dreigend gefluister
Een stem, die mij waarschuwen wou.

Ik verstond niet het ruischen der blaren,
Noch zag, dat de zon niet meer scheen,
Angstig droomende liep ik te staren
Naar de nevelen vreemd om mij heen,
Ik kende ze niet de gevaren
Van het loerend moeras om mij heen

Ik kende ze niet de gevaren,
Die naast mij, die om mij waren,
Tot op eenmaal het voetpad verdween,
Toen riep ik: 'Waar leidt gij mij heen?
Mijn gids! O waar leidt gij mij heen?
Ik ben hier omringd van gevaren!'
En... ik stond daar alléén, alléén!

XXXII.**En er werd groote stilte.****(Mark. IV:39.)**

Er woei een groote storm van smart
 Over mijn levenszee,
 De baren sloegen over mijn schip,
 Alzoo, dat het vol werd van wee.

En Jezus was mét mij in het schip,
 Maar nu was het nacht en Hij sliep.
 Ik wekte Hem op in mijn grooten angst,
 Ik wekte Hem op en riep:

‘Bekommert het U, o meester, niet,
 Dat ik verzink, verzink?’
 Hij, opgewekt zijnde, bestrafte den wind.
 Die aanstonds liggen ging.

Hij sprak tot de golven: ‘Zwijgt, weest stil!’
 De golven legden zich neer,
 En er werd groote stilte. Ik sprak
 Vol eerbied: ‘Het is de Heer.’

Ik sprak: 'O mijn ziel! waarom zoo bevreesd?
Hoe is uw geloof zoo klein?
Het is de Heer, wien ook de wind
En de zee gehoorzaam zijn.'

XXXIII.**Overgave**

Ik geef mij geheel aan U over,
Mijn leven, mijn toekomst, mijn lot.
Met rustig blijmoedig gelooven,
O Jezus, mijn Heiland en God!

Ik denk niet, ik vraag, redeneer niet,
Omdat ik het toch niet versta;
Ik voel, dat Uw oog op mij neerziet,
Mij volgende, waarheen ik ga.

Ik voel, dat de Heer aan mijn zij gaat
Met vriendlijk vertroostend gezicht,
En als Zijne liefde mij bijstaat,
Dan valt ook het moeilijkste licht

Ik denk aan die velen die treuren,
Aan pijn en aan misdaad en kwaad,

Dat de Almacht ziet gebeuren,
En dat Hij gebeuren laat,

En ik weet, dat dat slechte niet slecht is,
Maar 's Heeren wijs beleid,
En het schijnbare onrecht recht is,
Dat naar Gods einddoel leidt!

Soms scheen het geloof niets te wezen,
Dan dwaasheid en hoop zonder grond:
Maar wat was een wereld als deze,
Zoo ze slechts om zichzelf bestond?

Indien die vreeze wáár waar,
Die wereld zonder God,
Bleef even onverklaarbaar:
Een doellooze gril van het lot!

Dit antwoord heb ik gevonden,
Toen ik vroeg naar het doel van het kwaad:
‘De mensch kan niet doorgronden,
Wat enkel God verstaat.’

Dus geef ik mij Heer aan U over,
Ik vraag en ik twijfel niet meer,
Slechts blindelings wil ik gelooven
In Jezus, mijn Heiland en Heer.

En ik voel, dat de Heer aan mijn zij gaat,
En ik zie Zijn vertroostend gezicht,
En als Zijne liefde mij bijstaat,
Dan wordt ook het duisterste licht.

XXXIV.**Pelgrimsreize.****I.**

Ik moet op weg gegaan zijn, maar ik weet
Niet meer, waarom ik ben gegaan en hoe
Ik juist de richting koos naar 't Oosten toe,
En of ik mij bewust was, wat ik deed.

Ik volgde steeds een ster, die voor mij scheen,
Ik vroeg geen weg, ik werd niet bang of moe.
In blijde zekerheid: hetgeen ik doe
Dat moet ik doen, ging ik mijn weg alleen.

II

Eens op een avond voerde mij mijn pad
Over een heuvel, waar ik aan den trans
Een lichtend witte nevel zag, een krans
Van blinkend licht. Daarboven hief een stad

In schittering van teer, doorschijnend glas
Haar torens op. Die wonderbare glans
Deed mij zoo blijde worden, dat ik thans
Moet schreien, denkende hoe blij ik was.

III.

En toen mijn weg, afdalend in het dal,
Verdwijnen deed van voor mijn aangezicht
Dien zoeten glans, die schittering van licht
En fijn kristal,

Werd het verlangen haast te sterk in mij,
Dat ik aanschouwen mocht de schoone stad,
Die mij van verre toegeblonken had,
Van dicht nabij,

Dat ik haar straten eens betreden mocht,
En dat ik komen, wonen mocht bij Hem,
Den grooten koning van Jeruzalem,
Doel van mijn tocht.

IV.

Prinses van hooge geboorte,
Stond ik voor de poorten,
Verlangende binnen te gaan;
Ik droeg een kroon op de haren,
Ik had een slepend, zwaren
Purperen mantel aan.

Ik wist niet, tot wie mij te wenden,
Ik was een onbekende
In het vreemde land;
Ik smeekte: 'Laat mij binnen!
Laat mij als dienstmaagd binnen!'
En klopte met bevende hand.

'Ik kom met leege handen,
Ik breng geen offeranden
Van myrrhe of wierook of goud.

Ik ben een vermoeide, belaste,
Dus heb ik op de vaste
 Beloften uws Konings vertrouwd.'

'Leg af dan uw purperen kleeren,
Hier geldt geen macht, geen eere,
 Geen rijkdom, geen aardsche schijn.
De mensen, die hier wonen,
Dragen geen gouden kronen,
 Geen purper, geen hermelijn.'

'Graag wil ik mijn schatten geven,'
Sprak ik en glimlachte even
 En bloosde, toen ik het zei;
Ik had porphyrogenneta
Die koningskleeding vergeten,
 Ze scheen mij een deel van mij.

Sinds loop ik arm, verlaten,
Klein meisje door de straten.
 Wie vraagt, of ik kom, of ik ga?
Ik ben hier van allen de minste,
Ik leef niet van eigen verdienste,
 Ik leef van mijns Konings gena.

Maar deze gena maakt mij rijker
Dan kronen of koninkrijken,
Ze maakt mij onreine, rein,
Mij, geringe, van hooger geboorte,
Dan buiten deze poorten
Vorsten en koningen zijn.

XXXV.
Sonnetten.

I.

Ik zag een groot, wit veld met blijde scharen
Van groote bloemen, die op lange stelen,
Zich door het zoele windje lieten streelen,
En onbewust van eigen vreugde waren.

Ik zag ze rustig in het zonlicht staren,
En met de jonge zonnestrallen spelen.
Ik zag het zoet gegolf dier bloemenbaren -
O! dat mijn hart die reine vreugd mocht deelen!

Dat ik die bloemenvreugd begrijpen kon,
Of wist, waarom de bloemen, die ik plukte,
Niet langer straalden in het licht der zon,
Maar angstig hoofdje tegen hoofdje drukten.

Was het de scheiding, die hen droef gemaakt had?
Of, dat een menschenhand ze aangeraakt had?

II.

Nu weet, ik wat het allerdroevigst is.
't Is niet de dood of scheiding, niet het kwaad,
Dat anderen ons aandoen, of 't gemis
Aan aardsche liefde, niet, dat ons verlaat

Èn jeugd én schoonheid, eer genoten is
Het zoet van 't leven, niet de dwaze daad
Die men beweent in rouw en droefenis;
't Is: als men leeft voor iets, dat niet bestaat

En nimmer heeft bestaan, en als men 't weet,
En toch dien schoonen droom niet sterven laat,
Omdat men voelt, dat alles, wat bestaat,
Niets, niets beteekent, vergeleken bij
Dien éénen grootschen droom. O, dat is leed,
Waaraan 'k niet denken durf. God helpe mij!

III.

Het zou een blijde tijding zijn, indien
God heden tot mij sprak: 'De dag is om,
Waarop gij werken mocht, nu laat mij zien
Het werk uws levens.' Dan sprak ik: 'Ik kom

Met leege handen, meester, ik verdien
Uw ongenoegen en uw straf. want dom
En slecht heb ik gearbeid.' Dan misschien
Sprak God: 'Ofschoon met leege handen, kom!'

'k Erken het zonder bitterheid, hoezeer
Ik heb gefaald. Ik, die mijzelve ken,
Hoe weinig ik mijn taak gewassen ben,
Ik ben niet trotsch en niet eerzuchtig meer,
Maar 't werkelooze wachten valt mij zwaar.
O, dat mijn arbeidsdag verlopen waar!

IV.

Als één wien, krank van geest, vervolgd, geplaagd
Door wreede hersenschimmen, somtijds even
Een stille tijd van kalmte wordt gegeven,
Als 't licht der rede in zijn duister daagt,

Zoo heeft het God, voor korten tijd, behaagd,
Ook mij tot rust te brengen, uit mijn leven
Heeft Hij de booze geesten uitgedreven,
Den geest des twijfels heeft Zijn hand verjaagd.

Maar, als ik nu terugdenk aan die dagen
Van krankte en van droefheid, om mijn geest
Met angstige verwondering te vragen,
Waarover ik in onrust ben geweest,
Dan zie ik weer de sombre waanzinsvlagen
Des twijfels naderen, die nooit geneest.

V.

Zijn mijne wegen, Heer, niet Uwe wegen,
En mijn gedachten Uw gedachten niet,
Vernietig dan mijn hoop en houd mij tegen,
Opdat het kwade niet door mij geschiedt.

Slechts zelden heb ik, wat ik vroeg, verkregen,
Maar dwaling vrees ik meerder dan verdriet,
En met een glimlach heb ik stilgezwegen,
Als Gij mijn wenschen onbevredigd liet.

Glimlachend zàl ik zwijgen, met gerust
Vertrouwen op Uw hooger, wijzer oordeel.
Gij weet, of ik bewogen word door lust
Naar lof, door ijdelheid of zucht naar voordeel -
Maar dood dan ook mijn wenschen, want het kwaad
Ligt in het willen meer dan in de daad.

VI.

Ik wil demi laatsten ook geven gelijk als u.
(Matth. XX:14.)

Ik had in 's Heeren wijngaard niet de kracht,
De hitte en den last des daags te dragen.
Ik ging tot God, Hem heb ik mijn verslagen,
Verbrijzeld hart als offerand gebracht.

Nu, daar ik God niet dienen kan, nu tracht
Ik Hem in al mijn daden te behagen.
Heeft God mijn hulp van noode, zal ik vragen,
Die alle wijsheid heeft en alle macht?

Wie doet de zaak des Heeren nut of schade?
't Is uit genade, als zich God verwaardigt,
Zijn knechten te gebruiken, uit genade,
Als Hij, die niets behoeft, hun arbeid roemt -
En, als God uit genade ook mij rechtvaardigt,
Wie zal het wezen, die mij dan verdoemt?

VII.

Nu ligt mijn leven als een stille plas,
Een vlak, blauw water op een groote hei,
Dat rustig opziet uit een lijst van gras
En riet: een hemelspiegel klaar en blij.

Mijn willen en mijn wenschen stierf in mij,
En wat bevreesd, en wat onrustig was,
Ging met mijn laatste diepe smart voorbij,
Waarvan ik kalm en oud en wijs genas.

Mijn ziel ligt als het vlakke water stil,
Dat zelf niets zijn en niets bereiken wil,
Maar, wat het ziet, eenvoudig wedergeven.
Ook ik wil niets in eigen oogen zijn,
Maar als een hemelspiegel klaar en rein,
Den wil van God vervullen in mijn leven.

XXXVI.**Één ding is nodig.****(Lukas X:42; 1 Cor. XIII:1-4.)**

Indien ik de talen der menschen sprak
 En der engelen taal,
 Ik ware, zoo mij de liefde ontbrak,
 Een luidende schel, een klinkend metaal.

Indien ik in de toekomst las
 En profeteerde,
 En alles, wat verborgen was,
 Verstonde en leerde,
 Indien ik dat geloof bezat,
 Dat bergen verzet, maar de liefde niet had,
 Ik ware niets - een ledig vat.

Indien ik ook tot onderhoud
 Des armen al mijn goed en goud
 Had uitgedeeld, zoo ik mijn leven
 Als offerande had gegeven,
 Indien ik mijn lichaam verbranden liet,
 Wat nuttigheid zou het mij geven,
 Had ik de liefde niet.